

מסכת מנחות

פרק ו

א. אלו מנחות נקמצות ושיגריהן לפנהנים, מנחת סלת, והמחבת, והמרקשת, והחלות, והרקיקין, מנחת גוים, מנחת נשים, מנחת העמר, מנחת חוטא, ומנחת קנאות. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של פנהנים נקמצת, והקמץ קרב לעצמו, והשירים קרבין לעצמן:

ב. מנחת פנהנים ומנחת פהן משיח ומנחת נסכים, למזבח, ואין בהם לפנהנים. בזה יפה כח המזבח מכח הפנהנים. שמי הלחם ולחם הפנים, לפנהנים, ואין בהם למזבח. ובזה יפה כח הפנהנים מכח המזבח:

ג. כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלש מתנות שמן, יציקה, ובלילה, ומתן שמן בכלי קדם לעשייתן. והחלות בוללן, דברי רבי. וחכמים אומרים, סלת. החלות טעונות בלילה, הרקיקים משוחין. כיצד מושחן, כמין כי. ושאר השמן נאכל לפנהנים:

ד. כל המנחות הנעשות בכלי, טעונות פתיתה. מנחת ישראל, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ומבדיל. מנחת כהנים, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ואינו מבדיל. מנחת כהן המשוח, לא היתה מכפלה. רבי שמעון אומר, מנחת כהנים ומנחת כהן משוח, אין בהם פתיתה, מפני שאין בהם קמיצה, וכל שאין בהם קמיצה, אין בהן פתיתה. וכלן כזיתים:

ה. כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחסמש מאות בעיטה. והשיפה והבעיטה בחטים. רבי יוסי אומר, אף בבצק. כל המנחות באות עשר עשר, חוץ מלקחם הפנים, וחסבתי כהן גדול, שהם באות שתיים עשרה, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כלן באות שתיים עשרה, חוץ מחלות תודה והנזירות, שהן באות עשר עשר:

ו. העמר היתה בא עשרון משלש סאין. ושתי הלחם, שני עשרונים משלש סאין. לחם הפנים, עשרים וארבעה עשרונים מעשרים וארבע סאין:

ז. העמר היתה מגפה בשלש עשרה נפה. ושתי הלחם בשתיים עשרה. ולחם הפנים באחת עשרה. רבי שמעון אומר, לא היתה לה קוצבה, אלא סלת מגפה כל צרכה היתה מביא, שנאמר (ויקרא כד), ולקחת סלת ואפית אתה, עד שתהא מגפה כל צרכה:

